

MI ATYÁNK

Különnyomat
a Belmissziói Munkaprogram
1940-41. évfolyamából
írta: ÁGOSTON SÁNDOR

“Ti azért így imádkozzatok:

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól

Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.” Ámen.

(Máté 6, 9-13.)

Keresd meg, és olvasd el a Bibliában a szövegben idézett bibliai helyeket!

II Kor. 6,14-18.:

14. “Ne legyetek felemás igába fogottak hitetlenekkel; mert ugyan mi szövetsége van igazságosságnak és törvénytelenségnek, hamisságnak, avagy mi közössége van Világosságnak Sötétséggel?

15. Nevezetesen milyen megegyezése lehet Krisztusnak Béliállal, mi közük egymáshoz? Vajon mi köze van hívőnek hitetlenhez?

16. Avagy mi egyezése “Isten templomának” bálványokkal? Mert mi “Isten temploma” vagyunk, az Élőnek, amint azt az Isten maga megmondotta: “Lakozom majd bennük, bennük fogok élni, és ököztük járok majd, és leszek majd nekik Istenük, és ők az én népem lesznek majd.”

17. Annakokáért, éppen ezért, menjetek ki közülük, és szakadjatok el tőlük, teljesen különíttessetek el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne is illessetek; és akkor én is magamhoz fogadlak majd titeket, “örökbe”, és akkor, abban az esetben leszek majd néktek Atyátok, és ti akkor lesztek majd nekem fiaimmá és leányaimmá, azt mondja az Úr, a Mindenható!”

Csel. 2,17-18.:

17. “És leszen majd az “utolsó napokban”, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre, és akkor “prófétálni” fognak a ti fiaitok és a ti leányaitok, és **a ti “tanítványaitok”**, “ifjaitok” látomásokat látnak majd, és **a ti “véneitek”** álmokat fognak álmodni;

18. és éppen **az én “szolgáim”**-ra és **az én “szolgálóleányaim”** -ra azokban a napokban kitöltök **az én Szellemem**-ből, és akkor majd “prófétálni” fognak!”

Minden olvasónak sok áldást és békességet és kegyelmet kíván Istentől:

Ágoston Sándor

“És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek hát ezekhez hasonlók, mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.” (Mt. 6, 7-8.)

1. Az imádkozásról

Gyakran olvasunk igen szépen és “okosan” megírt könyvekben, és hallunk hibátlanul felépített és elmondott “gyönyörű” prédikációkban arról beszélni, hogy még a legelmaradottabb vad- vagy félvad-emberek is imádkoznak valakihez, vagy valamihez, amit ők maguk fölött felsőbbbségként elismernek. Ez a nem-imádkozó keresztyéneket megszegyenítő, és jobb belátásra bírni akaró megállapítás “igehirdetés” címén szokott elhangzani vagy leírni, és ha valahol talajra talált, az eredmény az, hogy a keresztyénség táborában néhány jóhiszemű hazuggal vagy vallásos képmutatóval szaporodott a létszám. Mert állapítsuk meg mindjárt bevezetésképpen, hogy a mai ún. keresztyének ún. imái a legtöbb esetben hazugság és képmutatás, mert még a legjobb szándékú, és valóban törekvő keresztyének is beleesnek a Sátán hálójába, aki igen ravasz módon összezavarta az ima körüli fogalmakat, és vagy megtréfálja a jószándékú imádkozót úgy, ahogy a rádió stúdiójában megtréfálja a kocaművészt, mikor áram nélküli, kikapcsolt mikrofon előtt énekeltek, és ő énekel nagy buzgalommal, vagy bebeszéli a tudatlannak, hogy mikrofon nélkül is lehet éppen énekelni, csak jó hangosan rikkantson, hogy meghallják az egész világon. Nagy a megrökönyödése azután az ilyen “távkiabálónak”, ha hazautazván a közeli Dunamócsing- Kertváros-Nyaralótelepre, alig néhány kilométerre a stúdiótól, azt hallja otthon, hogy még a csupafül családja sem hallotta a papát énekelni, pedig ő igazán kieresztette a hangját... Egy hónapra berekedt! Így nem jutnak el a rendeltetési helyre az ég felé kurjantott hangos Halleluják és Uram! Uram! kiáltások sem. Hol van hát itt a hiba?

Nyilvánvaló, hogy amint a rádiózásnak megvannak a maga szigorú törvényei és szabályai, úgy az imádkozásnak, mint a legmagasabb rendű “rádiózásnak”, szintén vannak kikerülhetetlen törvényei. Ezeket ismerni kell, és meg is lehet ismerni; elsőrendű erre vonatkozó “szakkönyv” áll mindenkinek ebből a célból is rendelkezésre, címe: Szent Biblia! Sőt, kitűnő ingyenes szaktanár is rendelkezésére áll mindenkinek, hívásra házhoz jön, csak hívni kell, neve: Szentlélek, az Isten szent Szelleme. Bizony, ezt tudomásul kell venni, hogy amint senki nem születik rádió-távírással, hanem tanulni kell, úgy imádkozni is meg kell tanulni mindenkinek, nem elég a jó szándék. A pokolba vezető út valóban a “jó szándék köveivel van kikövezve.” Nézzük csak mit mond a Rómabeliekhez írott levél a 8, 26-27. verseiben: “Hasonlóképpen pedig a Szellem is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, nem tudjuk, hogyan kell kérnünk; hanem maga a Szellem lép fel értünk szavakban kifejezhetetlen sóhajtozásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, Az tudja, hogy mire irányul a Szellem törekvése; mert ez úgy lép fel a szentek érdekében, ahogy az tetsző Istennek.” Íme, ez az első lecke!

A gyökere a hibáknak, hogy imádságaink hamisak és hazugok, éppen abban van, ami a most idézett igében talán feltűnő csak, de lehet, hogy “megbotránkoztató”: a “szellem” fogalmának említése; holott éppen ennek elsikkadása minden imádkozás körüli bajoknak a gyökere.

Igen figyelemreméltó és megszívlelendő beszélgetés folyik le az imádkozásról az Úr Jézus és a samáriai asszony között, amint azt János ev. 4, 20-26. verseiben olvashatjuk. De olvassuk is el figyelemmel. Ott a 23-24. versekben a következőket találjuk: “De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az *igazi imádók szellemen és igazságban* imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiul”.

“Az Isten *szellem*, és akik Őt imádják, muszáj, hogy *szellemen és igazságban* imádják!” Elég világos és eléggé határozott kijelentés. Ha még ehhez csak úgy kóstolóba hozzávesszük a következő igehelyeket: “A *szellem*, az, ami megelevenít, a hústest nem használ semmit!” (Jn. 6, 63.), és “Az úr pedig a szellem; és ahol az Úrnak Szelleme van, ott van szabadság” (II. Kor. 3, 17.), már ezekből is látni fogjuk, hogy sokkal komolyabb dologról van itt szó, mint amit csak úgy farizeusi “megbotránkozással” el lehetne lóhátról intézni! Nem a szón van itt a hangsúly, hanem a lényegen. Fogalomzavar van közöttünk, Bábel az Isten és ember között; ezért nem ima a mi imánk, ezért képmutatás a mi “vallásosságunk”; színből hosszan imádkozunk, mint a farizeusok (Mk. 12, 38-40.), az igazságosságunk nem több, mint az írástudóké és farizeusoké (Mt. 5, 20.), nem “szellemen” imádjuk az Atyát, hanem “lélekben,” vagy esetleg –ami ebből csak egy lépés– “testben”, amint meg van írva: “Ez a nép csak a szájával közelget hozzám, és ajkaival tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem.” (Mt. 15, 8.), ezért hazugság a mi imánk, mert csak szellemen lehet *igazságban* is imádni Istent.

Minden nyelv különbséget tesz “*lélek*” (héber: *nefes*, görög: *psüché*, latin: *animus*, német: *Seele*, francia: *ame*, angol: *soul*) és “*szellem*” (*ruach*, *pneüma*, *spiritus*, *Geist*, *esprit*, *ghost*) szavak között, melyek lényegesen más és más fogalmakat takarnak; csak a magyar nyelvhasználat –főleg a bibliai nyelvhasználat – keverte össze e két fogalmat, az Isten oltárát a sertésvágóhíddal... A “szellem” szót, ami helyes és jó magyar kifejezés (Lásd Ján. 3. Nikodémusszal való beszélgetésben), könnyelműen átengedte az egyház a spiritizmusnak, ennek a sátáni eredetű mozgalomnak, akiknek sikerült is alaposan meghentergetni a sárban és megszenteltségteleníteni ezt a mindennél fontosabb bibliai fogalmat, úgy hogy ma bizonyos félelem és idegenkedés támad az emberekben, ha csak hallják is ezt a szót. Pedig multhatatlanul szükséges, hogy visszavegyük a disznók elé szórt gyöngyünket, és a ráragadt sártól gondosan letisztítva visszahelyezzük az őt megillető méltó helyére, a koronába, hogy eredeti nemes fényében ragyogjon. Amíg a *szellem* fogalmát vissza nem helyezzük a Biblia szerinti helyére, addig mindig tévelygő, helytelen és hazug lesz a mi imánk. Addig csak a “test” igyekezik pótolni a mikrofont, és szájjal kurjongat, vagy karokat lenget, és örült módjára hadonászik (mint sok szektáriánusnál láthatjuk), vagy a térdeken vastagítja a bőrt az örökös térden csúszkálásban; vagy legjobb esetben “lélekben” igyekezik helyettesíteni azt, ami nem helyettesíthető; nagy lelki felbuzdulásokkal, gyönyörűséggel, vagy éppen elragadtatással pótolja az igazi táplálékot, ami szellemi; mintha valaki a gyümölcs színeiben való gyönyörködéssel, vagy illatának élvezésével akarná pótolni a táplálkozást. Igen könnyű ebbe a “lelki” gyönyörködésbe beleesni; az orgona megindító bűgása, az egyházi énekek szép dallama és szövege, az igehirdető simogató szelíd szava, vagy mesterien felépített szép szónoklata, a közösségnek, mint velünk egy “pártállású” tömegnek vonzó hatása, az Úr Jézus tanításainak és szelíd szavainak szívet simogató bája, mind-mind megejthetik az embert, hogy *lélekben* örvendezzék, és könnyen elfelejti, hogy az Isten királysága nem ilyen lelki szürcsölés, nem a szem etetése színekkel és pompával, a fül etetése szavakkal és melódiákkal, vagy az orr itatása a tömjén illatával, “mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazságosság és békesség és öröm a szent Szellemen.” (Róm. 14. 17.)

II. Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

Minden idők legtökéletesebb imája az *Úri Ima*, ahogyan maga az Úr Jézus Krisztus tanította imádkozni az emberiséget. Isten maga adta meg a helyes imádkozás lényegét és formáját az Úri imában, és lássuk csak, mivé lett ez az isteni eredetű ima az ember kezén?

Az régi igazság, hogy amihez az ember csak hozzányúl, azt tönkre is teszi; de hogy ebből az isteni drágakőből hogyan csinált értéktelen kavicsot, az még Rontó Pálnak is becsületére válnék. Nem is beszélve arról, hogy vannak bizonyos keresztyén felekezetek, ahol az Úri imát mindenféle emberi bitangságok és bűnök “jóvátétele” vagy “levezeklése” fejében *büntetésként* szabják ki, a bitangságok nagyságához mérten tízszeri-húszszori elmondásra; nem beszélve arról sem, hogy az Úr imáját érdemszerzésre, végnélküli morzsolgatással, mintegy “raktárra imádkozással” titokzatos varázsszerként akarják felhasználni, mikor is abban látják az erejét, hogy *hányszor* mormogták el vízre állított kínai imamalomként az Úri ima szavait; arról sem beszélünk bővebben, hogy a szellemidéző spiritiszta hogyan gyalázza meg Isten nevét, mikor a Tőle származó drágakincset istentelen és aljas üzemekre, varázslásra, igézésre, halottidézésre használja fel.

De beszéljünk arról, hogy a törekvő, jó szándékú, helyes úton járni akaró keresztyén kezében mivé lesz –minden jóakarata mellett is– ez az Istentől kapott igazi ima. Mindennél jobban bizonyítja éppen ez a tény az embernek teljesen megromlott voltát, mikor még azt is tönkre teszi, amit ő maga is drága értéknek tart, és igazolja az Úr lesújtó megállapításának igazságát: “Ti az ördög-atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugságnak atyja”. (Jn. 8, 44.) Ezért hazug a mi imánk, mert nem az Isten akarata szerinti az. Pedig elhangzott a parancs: “Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt. 5, 48.) Hatalmas ereje van a szellemben és igazságban elröppent imádságnak, drága ígéret biztosítja: “És amit csak kértek imáitokban, mindazokat meg is kapjátok, *ha hisztek*”. (Mt 21, 22.), és hatalmasan bizonyítja a keresztfán függő lator imája, és az azonnali válasz, ami rá érkezett (Lk. 23, 42-43.) De figyelmeztetést is kaptunk az *idejében* való imádkozásra, **itt** és **most** kell imádkoznunk és hinnünk, mert a pokolban hiába már mindkettő, akkor már késő! Figyelmeztető példa erre a pokolban hittal imádkozó gazdag kérése, és annak elutasítása. (Lk. 16, 19-31.) Ha *itt hitt* volna úgy, és *itt* imádkozott volna, nem került volna oda, ott már késő.

Hittel imádkozni annyi, mint szellemben imádkozni. A hit ugyanis a valódi “szellemi munka”, és a szeretet gyakorlása, és a mindennapi életünkkel való igehirdetés, és az *igazi keresztyén élet*, melynek minden megnyilvánulása a *hit cselekedeteinek sorozata*. Ez a “szellemi munka”, és nem a pincér és a kereskedősegéd foglalkozása, amit ma annak minősítenek. Egy betanított csimpánzmajom is tud felszolgálni a színpadon, számoló kutyát és lovat is bemutatnak már cirkuszokban, vajon ezek az idomított állatok “szellemi munkások” lettek? Az ember mindent kiforgat és tönkre tesz!

Vigyázzunk, térjünk vissza erről a divatos útról, mely a Sátán útja, a Tévesztő útja, aki: Tévírt-Hazugság-Halál; és meneküljünk Krisztushoz, Aki *Út-Igazság-Élet*! “Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert a szellem ugyan kész, de a hústest erőtelen!” (Mt 26,41.)

Kifejezhetetlen nagy, és elképzelhetetlen horderejű dolog az, hogy Istent Atyánknak nevezhetjük! “Mi Atyánk”... Ezt mondhatjuk mi, földi férgek, porszemek, halál ámyékában élő ördögfiak Annak,

Aki így szólhat: “Az egek nekem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya”. (Csel 7,49.) Akiról ezt a kijelentést olvashatjuk: “Vajon gondolható-e, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Ímé, az ég és az egeknek egei be nem fogadhatják!” (I. Kir. 8, 27.) Ez a hatalmas Úr a mi mennyei Atyánk! Megszentségtelenítése valóban az Ő nevének, ha bárkit is e földön Atyának tisztelünk, legyen az akár “Szent-anya” is. “Atyátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van!” (Mt. 23, 9.) De hát honnan is indul ki ez az igazán előkelő rokon kapcsolat? Hogyan lehetnek ilyen züllött egyének ilyen előkelő Atyának fiai? Vajon nem csak emberi hengegés ez? Ha vizsgálódunk, rájövünk megint valami titokzatos kapocsra, egy *szellemi* kapocsra, és ez a Jézus Krisztusban való *hit*. “Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a *Krisztus Jézusban való hit által*”. (Gal. 3, 26.) És ha figyelmesen elolvassuk a soron következő verseket a 4,7. versig, akkor rájövünk a titok nyitjára. Enélkül a kapcsolat nélkül valóban csak hengegés és hazugság Isten-fiúságra hivatkozni, és Istent Atyánknak nevezni. Vizsgáljuk meg magunkat, vajon nem hazugság-e a mi ajkunkon is az Úri ima első két szava is már? Bizony, ha az életfolytatásunkat, indulatainkat, gondolatainkat, cselekedeteinket őszintén vizsgáljuk, rá fogunk jönni, hogy többször hazudunk, mint nem, mikor kiejtjük e két szót: *Mi Atyánk*.

III. Az első kérés: Szenteltessék meg a Te neved!

Az emberi léhaságnak hű tükre, hogy az önmaga dicsőségének elkönyvelt technikai haladás bizonyos alkotásait, melyek egyenletes, körbenjáró, felfelé és lefelé irányuló mozgást végeznek, elbizakodott göggyében, gúnyképpen *Páter Noster*-nek nevezte el, ami magyarul *Mi Atyánk*... Ilyen például a cséplőgépben egy végtelen láncra szerelt persely sor, mely a gabonát a rostára szállítja, ilyen a középületekben és bankokban állandóan felfelé és lefelé lassan mozgó személyfelvonó, a folyamkotró gépek vedersoros kotrólánc, stb. Gúnynak szánták ezt az elnevezést, és a *Mi Atyánkat* imádkozó embert akarták vele nevetség tárgyává tenni, de akaratlanul is szemléltető hasonlattal szolgáltak arra, hogy amint ezek a lassan, de folytonosan mozgó gépek komoly és csendes, de hasznos munkálkodásban tevékenyked-nek az emberiség hasznára, és nem üres lármával hazudják a lázas tevékenységet, mint akik ezzel a gúnynévvel őket megajándékozták, úgy az *igazi* imádkozó is csendes, de az egész teremtettség hasznára való komoly “szellemi munkát” végez akkor, mikor imádkozik, mikor a megvetett és kigúnyolt *Mi Atyánk*, mint a szív mélyéből szálló őszinte és forró fohász száll fel ajkáról szellemben és igazságban a mindenség Ura, a teremtő Isten trónusa elé, ahol azok számontartatnak és megőriztetnek. (Jel. 5, 8.) Nem üres szólam Isten nevének megszentelése közöttünk. Szent marad az akkor is, ha mi megszenségtelenítjük, nem Isten szentsége csökken vele, hanem a mi kárhoztatásunk növekedik. Nekünk van szükségünk rá, hogy Isten neve általunk is megszenteltessék, szentnek –minden mástól megkülönböztetettnek, elkülönítettnek, minden szennyes indulattól és gondolattól tőlünk megvédettnek– tekintessék, aljas és nemtelen dolgok fedezésére, varázslásra, ígérésre, halottidézésre, átkozódásra, hazudozásra ne használtassék, mert szent és tiszta az. Ha fiaknak akarjuk tartani magunkat, kötelességünk a legnagyobb tiszteletben tartani az Atya nevét! “A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én Atya vagyok, hol az én tisztességem?” (Mal. 1,6.)

De nehogy azt higgye valaki, hogy ő ad valamit az Istennek azzal, hogy nem szentségteleníti meg az Ő nevét vagy, ha valóban meg is szenteltetik általa; érdemeket Istennel szemben nem lehet szerezni. “Avagy ki adott Őneki előbb, hogy annak Ő visszafizesse azt?” (Róm. 11, 35.) Nézzük csak meg

közelebből a dolgot. Az I. Thess. 5, 23-24. verse Luther fordításában így hangzik: ”Ő pedig, a békességnek Istene, *szenteljen meg titeket* teljes egész mivoltotokban, és a ti *szellemetek* a ti *lelketekkel* és *testetekkel* együtt őriztessék meg sértetlenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. *Hű az, Aki titeket elhívott; Ő meg is fogja ezt tenni.* ” Amint látjuk, Isten az, Aki elkezd mindenben, így bennünk is a jót munkálni; Ő az, aki minket megszentel, elhív, a maga számára elkülönít minket a világtól, mi tartozunk hát Neki; elsősorban is engedelmességgel. Azt is látjuk, hogy az ember földi hármasság, és éppen így *egy ember*, így *ember* csak, és másképpen nem, ha ez a hármasság együtt van; és akkor tökéletes ember, ha teljes hármasságában Istentől megszenteltetett, ha a három az egyben isteni összhangban (harmóniában) van. Máskülönb természetű ember, vagyis ó-ember, vagy hülye, őrült, bolond, vagy béna, nyomorék; ha pedig csonka e hármasság, akkor hulla, vagy kísértet, de nem ember. De ha Isten teljes mivoltunkban megszentel bennünket, akkor nekünk is kötelességünk teljes valónkkal, szellemünkkel, lelkünkkel, testünkkel megszentelni az Ő nevét! Isten a teljes egész emberre teljes egész igényt támaszt, nem fizethetjük ki Istent aprópénzzel, mint egy koldust, mert Ő joggal kéri mindazt, amit kíván tőlünk. De hát hol van megírva ez a háromoldalú kötelezettség? Mi is a ”legnagyobb parancsolat” az Úr Jézus Krisztus szerint?: ”Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes *szívedből* (első oldal, szellemi), teljes *lelkedből*, *érzelmeid* teljességéből (második oldal, lelki, pszüchikus), és a te *erőid* teljességéből (harmadik oldal, testi). (Mk, 12, 30.) A legtöbb ember úgy gondolkodik és úgy is cselekszik, hogy csak a *lelkével* és lelkében akarja dicsőíteni az Istent, szelleme ettől távol van, vagy éppen alszik, testét pedig nem akarja odaszánni Istennek élő, szent és Istennek tetsző áldozatul. (Róm. 12, 1.) Pedig elkerülhetetlenül szükséges a szellemnek Isten felé fordítása, a Sátán leadóállomásának hullámhosszáról teljesen és végérvényesen az Isten leadóállomásának hullámhosszára való átállása, hogy ne vegyünk fel többé üzenetet és parancsot a Sátántól, hanem csak és kizárólag Istenre figyeljünk, az Ő üzenetét hallgassuk, az Ő akaratát és parancsát teljesítsük; hogy Isten Szent Szellemét befogadjuk, Aki által igazságban mondhatjuk Úrnak Jézus Krisztust. (I. Kor. 12, 3.) A szeretet, a hit, a reménység, az imádkozás mind ”szellemi munkálkodások”, és Isten igaz dicsőítésére szolgálnak, az Ő nevének megszentelésére. De a lelki és a testi oldal sem hanyagolható el, mert Isten a teljes emberre igényt tart. ”Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete”. (I. Kor. 10, 31.) Olvassuk csak el Róm. 6, 12- 13. verseket, továbbá I. Kor. 6,19-20. verseket és 3, 16-17. verseket, majd látni fogjuk, hogy a test nem is olyan lebecsülendő, mint sokan gondolják.

IV. A második kérés: Jöjjön el a Te országod!

Századunkban már második világháború szánt végig e békétlen, meggyötört világon. Ezzel kapcsolatban mind gyakrabban hallunk beszélni a ”keresztyénség csődjéről”, mint egy kivénhedt, megbukott ”rendszeréről”, melynek nincs tovább létjogosultsága, hisz nem tudta megvédeni még a háborútól sem a világot, nemhogy valami jót vagy üdvöset hozott volna. Elkerülhetetlen ”rendszer változás”-ról beszélnek az emberek; a csődöt mondott keresztyén világszemléletet fel kell váltani egy újnak, jobbnak, frissnek, fiatalabbnak... Jönni kell –mondják– az ”emberfeletti-ember” uralmának, az majd mindent helyreállít, amit a keresztyénség elrontott. Ha attól függne valaminek az igaz volta, hogy azt sokan és sokszor mondják-e, akkor ez az állítás valóban igaz lenne, mert alig hallani manapság másról, mint a keresztyénség megásott sírja mellett állandóan nyekergetett gyászbeszédekről. De a keresztyénség nem fog belefeküdni a megásott sírba, sőt még csak bele sem taszíthatják. Az egész gyászbeszéd így, ahogy a ”propaganda” nyekergi: hazugság. Hazugság, mert

akik fújják, azok nem is ismerik a *keresztyéniséget*; hanem csak az ún. “keresztyéneket”. A kettő azonban nem azonos, különösen most, napjainkban van szinte mérhetetlen távolságban e kettő egymástól. A keresztyéniség, a krisztianizmus nem párt, nem “rendszer”, nem emberi találmány és csinálmány, nem múlandó valami, hanem Istennek ereje az “Isten által, Isten számára elrendelve.” Ezen a való tényen mégoly ügyességgel sem változtathat semmiféle “propaganda”. Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz! Hiába erőlködik akár “istentelen”, akár “újpogány” propaganda azon, hogy akkorákat hazudjon Jézus Krisztusról, hogy megforduljon tőle a sírjában –ahogy mondani szokták– ez nem fog nekik sikerülni, mert Ő nincs ott, feltámadott... Csak szegény –ha agyafúrtan ravasz is, de mégis ostoba– propagandafőnökök erről nem tudnak. Maga a keresztyéniség kőszálként áll a népek háborgó tengerében, és rajta a pokol kapui sem vesznek diadalmat! (Mt. 16,18.)

Más a helyzet a “keresztyénekekkel”! A világ a keresztyéneket látja és ismeri, és ez a látvány és ismeret –ha őszinték akarunk lenni– nem valami épületes. Hazugság, képmutatás, gonoszság, szeretetlenség, gyűlölködés, paráznaság, házasságtörés, engesztelhetetlenség, gyilkosság, részegeskedés, telhetetlenség, irigység, kapzsiság, istentelenség, és még egész sereg ezekhez hasonló “erények” (?) díszítik korunk úgynevezett “keresztyén embereit”. Ha a keresztyéniség ez volna, akkor joggal lehetne beszélni a keresztyéniség csődjéről; de mert ezek a valóban tapasztalható jelenségek a magukat keresztyéneknek nevező megkeresztelt istentelen pogányok ismertetőjelei, így csak az ilyen “álkeresztyének”, és ezek uralmának csődjéről lehet és kell beszélni, mert Isten nem tűrheti soká, hogy az Ő neve állandóan sárba tiportassék, megcsúfoltassék, beszennyeztessék; itt a gyökere az ismétlődő világháborúknak. Mert az emberek istentelenek, pogányok, a Krisztusról nevezettek krisztustalanok, hazugok, álszentek, képmutatók, vagy Őt határozottan megtagadók. Ez nem a keresztyéniség csődje, hanem a hazugság és képmutatás csődje. Hiába kiáltozza valaki világgá, hogy ő keresztyén, vagy éppen “őskeresztyén”, és hiába szerzi be ennek igazolására az okmányok garmadáját; “Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: *“Ismeri az Úr az övéit”* és *“Álljon el a hamisságtól mindenki, aki a Krisztus nevét vallja!”* (II. Tim. 2, 19.) Ha így lenne, ha még az ún. “hívó” sem kacérkodna e világgal, és nem akarná Isten szemét is bekötni –mint ahogy az igazság szobrán Justitia szemét is bekötötte–, hogy ne lásson, ne halljon; ha nem keveredne bele a még félig-meddig Krisztus hívének számítható ember e világ fiainak táborába, hanem elszakasztaná magát e világtól, megszűnne e chaos, lassan kialakulhatna Isten országa, az Ő királysága, mert az Isten országa nem itt, vagy amott van, hanem az emberekben van. (Lk. 17, 20-21.) Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazságosság, békesség és öröm a szent Szellemben. (Róm. 14, 17.) Az a baja ennek a világnak, hogy sok benne az élvezet, de kevés az öröm! A mai keresztyén Európa hasonlít ahhoz a faluhoz, ahol sok Kovács nevű ember lakik, de nem lakik egy kovács mesterember sem, aki a lovakat megpatkolná. Sok a névleges keresztyén a világban, de sótlan a világ, megízetlenedett benne a só, nincs igazi keresztyén. (Mt. 5, 13.) Hiába követeli meg valaki az emberektől, hogy őt keresztyénnek tartsák; a keresztyén név Istenfiúságot jelent (Jn. 1, 12.), és akiket az Isten Szelleme vezérel, azok az Istennek fiai. (Róm. 8, 14.). És hiába szájalunk “keresztyén uralom”-ról, ha közben erkölcstelen élet, igaztalanság, megoldatlan szociális kérdések, nyomorúság, Krisztus nélküli világ szemléletek áradata zúg körülöttünk; ha a családi, társadalmi, egyházi, nemzeti életünk nélküli Krisztus szeretetét, békéjét és igazságosságát, akkor ez a beszéd a hazugság ingatag kártyavára csupán, mely az igazság legkisebb fuvallatára összeomlik, és maga alá temeti hirdetőit, “mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben!”

(I. Kor. 4, 20.) Krisztus igaz hívei nem váltják fel hitüket aprópénzre, nem kérnek e világ koncán való osztozkodásból, tudniuk kell azt, hogy nincs itt nekünk maradandó városunk, “mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk!” (Fil. 3, 20.) Jöjjön el a Te országod!

V. A harmadik kérés: Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is!

Az Úri imát még imádkozó emberek ajkáról imával kapcsolatban annyi hazugság még nem röppent világgá, mint éppen a harmadik kéréssel kapcsolatban. Legyen meg a Te akaratod! Milyen könnyen röppen a szó, és mennyi csalárdság, képmutatás és hazugság van belecsomagolva ebbe a pár szóba, mikor *imádkozó* ajkunkat elhagyja! Mindenekelőtt érdeklődünk-e Istent megillető tisztelettel és félelemmel afelől, hogy vajon mi is az Ő akarata? Tudunk-e legalább annyit az Ő akarata felől, amennyit a határozott kijelentések alapján illik tudnunk? Ha már nem is szolgáló készséggel és szeretettel, de legalább félelemmel és rettegéssel tudakozódunk-e a Bibliából minden Istentől adott napján életünknek, hogy mi is a teremő Isten akarata az ő teremtményével kapcsolatban? Azt hiszem, ha sorban megkérdeznénk az Úri imát még imádkozó emberek ezreit, alig néhány száz lenne talán, akik ilyen irányban valóban foglalatostkodnak. Pedig az Úri ima nem varázsigé, aminek pusztá elszajkózása valamit is lendíthetne rajtunk. Szellemben és igazságban akarja azt Isten az Ő gyermekei ajkáról hallani. Drágagyöngy, mindennél értékesebb kincs-képpen adatott az számunkra, jobban meg kellene azt becsülnünk. Mi magunkra, a bűntől megrontott első Adám képét viselő hitvány önmagunkra is vonatkozik az Úr figyelmeztetése: “Ne adjátok azt, ami szent az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és nektek fordulván meg ne szaggassanak titeket!” (Mt, 7, 6.) Bizony, az Úri imával kapcsolatban hányszor vagyunk mi ebek és disznók!...

Mi hát az Atya akarata, elsősorban is az Úri imával kapcsolatban? Luther fordításában ezt olvashatjuk: “De eljön az az idő, és ez most van, hogy az igazi imádók majd szellemben és igazságban fogják imádni az Atyát, *mivel az Atya ilyeneket akar*, akik Őt ily módon imádják”. (Jn. 4, 23.) Elégge érthető és világos. Nos, vizsgálódjunk egy kicsit a magunk portáján, vajon igyekeztünk-e mindig arra, hogy legalább mikor az Úri imát mondjuk, akkor ne legyen hazugság még a kérés is az ajkunkon: Legyen meg a *Te akaratod*...

Az ember szeretné a saját akaratát úgy bebeszélni az Istennek, hogy az Isten elhigye, hogy az tulajdonképpen az Ő akarata. A papucs férjnek bebeszélheti így az “ügyes” és uralkodni akaró asszony, hogy az elhigye végül az idegen akaratra, hogy az az ő akarata, de Istent nem lehet papucskormány alá szorítani; jól látja Ő a mi mesterkedésünket, és szánakozva, de erőszakoskodás esetén haraggal nézi a mi ravasz próbálkozásainkat. Istent nem lehet megcsalni, még jóhiszeműséggel, még tévelygésből sem. Iskola példája a jóhiszemű, de téves emberi akarásnak Istenre való ráerőszakolni akarásának Mátyás megválasztása, amint azt megírva találjuk Csel 1, 15-26. verseiben. Isten szent Szellemének az apostolokra való kitöltése előtt, emberi akarással siettek betölteni az áruló Júdás helyét. Ige alapján, imádkozás után, tehát látszat szerint kellő előkészítés után, kijelöltek két embert a maguk akarata szerint, Jusztuszt és Mátyást, és *ezek után* felhívták Istent barátságos kockajátékra, hogy Neki se lehessen panasza, *e kettő közül* már Ő is szabadon választhat; legyen meg a Te akaratod... Arra nem is gondoltak, hogy Isten *nem kettőből*, hanem a

világ minden embere közül jogosult választani, sőt már választott is Saul, akit Pálnak is neveznek – csak nem hagyta magát siettetni; és hagyta játszani a gyermekeket, akik buzgón emlegették, hogy: Legyen meg a Te akaratod, jelentsd meg nekünk, melyiket választottad *e két férfiú közül*... Egyiket sem, hanem egy harmadikat! Hányszor csinálunk mi is így Istennel?

Nézzük hát, mit akar Isten általában az emberekkel? Azt akarja, hogy *minden ember üdvözljön*, és az igazság ismeretére eljusson! (I. Tim. 2, 4.) Továbbá: “Mert ez az Isten akarata: a ti szentté lételeitek! (I. Thess. 4, 3.) Mi az üdvösség útja? “Mert a bűn zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet a mi Urunk *Jézus Krisztusban*.” (Róm. 6, 23.) “És nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Csel. 4, 12.) Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme *minden embernek*! (Tit. 2,11.) “*Higgy a Jézus Krisztusban, és üdvözülj mind te, mind a te háznépe!*” (Csel. 16, 31.) Íme, az üdvösség útja, az Isten akarata szerint! “Én vagyok az *út*, az *igazság* és az *élet*; senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam!” (Jn. 14, 6.) Jézus Krisztus főpapi imájában ezt az isteni kijelentést találjuk: “Az pedig az örökélet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit Te elküldtél, a *Jézus Krisztust*! (Jn. 17, 3.) Az Isten akarata érdekel? Azt akarja, hogy üdvözlj! Azt akarja, hogy szentté légy, miképpen *Ő* is szent! Azt akarja, hogy tökéletes légy, amiképpen *Ő* is tökéletes! Azt akarja, hogy higgy az *Ő* egyszülött Fiában, akit odaadott érted, áldozatul a te bűneidért, feláldozván *Ő*t a golgothai kereszt oltárán, hogy az *Ő* kiömlő vére *téged* tisztára mosson, Akit feltámasztott a halálból a *te* megigazulásodért. Az az Isten akarata, hogy meg ne vedd az *Ő* szeretetét, mely az *Ő* Fiában, az *Úr Jézus Krisztusban* jelent meg a *te* számodra! Úgy szeretett Isten *téged*, és nem másképpen, hogy az egyszülött Fiát adta, hogy *ha hiszel benne*, el ne vesszél, hanem örök *életed* legyen! (Jn. 3,16.)

VI. A negyedik kérdés: A mi mindennapi kenyerünket

add meg nekünk ma!

Amint már említettük, Isten a *teljes egész emberrel* számol mindig, az egész embert szerette, az egész embert váltotta meg, az egész embert támasztja fel romolhatatlan, mennyei megdicsőült testbe öltöztetve, a feltámadás testébe. (I. Kor. 15.) Az egész emberre teljes igényt tart, és ezért joggal elvárja, hogy az ember mindenestül Neki szentelje magát – testét, lelkét, szellemét –, teljes egész mivoltát. Dicsőítést is a teljes egész embertől vár, de ezzel szemben az egész embert meg is akarja menteni a kárhozattól, vezetni, nevelni, megszentelni, megigazítani, üdvözíteni, örök életre juttatni akarja: halhatatlanságot akar neki juttatni a magából. Az, “*Kié egyedül a halhatatlanság*. Aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; Akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: Akinek tisztesség és örökkévaló hatalom. Ámen”. (I. Tim. 6, 16.)

Az örökkévaló király, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Isten (I. Tim. 1, 17.), azonban táplálni is akarja az *ő* gyermekeit, és pedig az *egész embert*, mert az egész az *Övé*, nem mondott le egy hajszáláról sem. (Mt. 10, 30.) Táplálni akarja, mint a leggondosabb, földi szülő táplálja az *ő* gyermekét, gondoskodván teste táplálékáról, hogy testében erősödjék és növekedjék; de gondoskodván lelki táplálékáról is úgy, hogy már kicsiny korától fogva tanítja, neveli, műveli, alkalmassá tévén így arra, hogy ne csak használni tudja az élet javait, hanem örvendezni is tudjon a szépnek, jónak, nemesnek láttán, hogy gyönyörködni tudjon mindenben, amin Isten kezenyomát felfedezi, és így derűs legyen az élete. De Isten ennél még tovább is megy. Táplálni akarja az általa

örök életre elhívott embert úgy is, ahogyan az anya táplálja az ő méhe magzatát, előkészítvén így arra, hogy *életképes* állapotban lássa meg a világot, hogy itt megmaradhasson, felnövekedjék, munkaképes és munkabíró egyedévé váljék a társadalomnak. Isten újonnan szül bennünket az Ő Szent Szelleme által az örök élet reménységére, mint ama jövőbeni mennyei lakost, a mennyei Jeruzsálem polgárának méhmagzatát; és mint ilyen “mennyei embriókat” táplál minket a mennyei táplálékkal, mennyei kenyérrel, hogy minden *ott* szükséges életszervünk már itt helyesen és jól kifejlődjék, hogy életképes újszülöttek legyünk majdan az örök életben. Ez elkerülhetetlen út az Isten terve és törvénye szerint. Amint a Fiúnak, az Istennek, által kellett mennie a méhmagzat állapoton, hogy tökéletes emberként jelenjen meg e földön, úgy az embernek is által kell mennie e mennyei méhmagzat állapoton, hogy életképesen megjelenhessék a mennyei hajlékban. “Muszáj nektek újonnan születetek! Mert ami hústesttől született, az hústest; és ami Szellemtől fog születni, az szellem”. (Jn. 3, 6-7. Luther.) Ennek az új lénynek, ennek a titokzatos mennyei magzatnak egyetlen tápláléka: az *Ige*.

Az Igére van szüksége, hogy kifejlődjék, növekedjék, minden szükséges életszerve kialakuljon, hogy életképes csecsemőként megjelenhessék abban a más élettörvényű másik világban, amikor az idő betelik, mikor ”a régiek mind elmúlnak, mikor újjá lesz minden”, mikor új ég és föld alakul az Isten szavára (Jel. 21. II. Pét. 3, 13.), ¹¹ az *újjá születéskor* (Luther szerint: Wiedergeburt, míg az előbbi: von neuern geboren), mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe” (Mt. 19, 28.) A mennyei magzat táplálkozási képessége: a *hit*, Istentől nyert kegyelemajándék, melyet megad mindenkinek, csak nem fogadja el mindenki; az elvetélések nem Isten akaratából vannak!

Isten nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen az ő gonosz útjáról és éljen. (Ez. 18, 23. 32.) Nem titok ez, kijelentette Isten már réges-régen, és nem szűnt meg újra és újra figyelmeztetni rá minden embert. Mikor a Sátán megkísértette az Urat, először is a kenyérrel kísértette meg, *csak a testi kenyérre* igyekezvén figyelmét fordítani. De Jézus mindnyájunk okulására így felelt neki: “Meg van írva (V. Móz. 5, 3.), hogy *nem csak kenyérrel* él az ember, hanem az *Istennek minden igéjével*”. (Lk. 4, 4.) Táplálnunk kell a testet, és kérni kell a hozzávaló táplálékot, de hát a test táplálását –úgy látjuk– senki sem felejt el, azonban a vele kapcsolatos kérést és hálaadást annál inkább. Táplálnunk kell a lelket is, de meg kell tudni válogatni a táplálékát, és nem ocsmányságokkal, trágárságokkal, erkölcstelen irodalommal és filmekkel, istentelen áltudományossággal, jazz- muzsikával, szektáriánus öijöngésekkel, stb., stb., ezekhez hasonló hitvány és mérgező táplálékokkal. De főleg és mindenekelőtt táplálni kell a szellemet is, de nem a Sátán mérgezett eledelével: spiritizmussal, mágiával, mindenféle zagyva “szellem-búvárkodással”, hamis bibliatanításokkal, anyag- elvűséggel (materializmus), és ezekhez hasonló dolgokkal, mert ezek halált nemzenek; hanem táplálni kell a szellemet az egyetlen Istentől neki szánt táplálékkal, *Istennek minden igéjével*: a tiszta és hamisítatlan evangéliummal, mely az Isten beszéde, *Ige*, hirdetett ige, melyet, hallgatni kell füllel és szemmel; a mennyei kenyérrel, mely az égből szállott alá, hogy életet adjon. *Ige*. Ki kezdetben volt az Istennél, Isten volt az *Ige*, Aki által minden lett, ami lett, az az *Ige*, Aki hústestté lett, és közöttünk lakozott (Jn. 1,1- 2. 14.) (Mt 28, 20.) Ez az igazi és életet adó egyetlen szellemi táplálék, ezért imádkozzunk, ezt kérjük, és adatik nekünk, ne a veszendő eledel után törjük magunkat, hanem azért az eledelért amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd nekünk. (Jn. 6,27.)

Az Isten kegyelme, az élet, “megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által. Aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által.” (II. Tim. 1, 10.) Ez az evangélium pedig így szól: “Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz énbenem, ha meghal is él; és aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal!” (Jn. 11,25-26.).

Olvassuk csak el nagy figyelemmel az Úr Jézus Krisztusnak a gondviselésről mondott kijelentését Mt. 6, 25-34. és Lk. 12, 22-32. verseiben, és vessük össze a Ján. 6, 22-59. verseiben az igazi mennyei kenyérről mondott kijelentésével, nem felejtván el Máté 24, 35. versében található kijelentést, és helyesen fogjuk használni a negyedik kérést!

VII. Az ötödik kérés: És bocsásd meg a mi vétkeinket,

miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek!

A Sátán két fegyvert kovácsolt magának: az “állítás” kardját, mint támadó fegyvert, és a “tagadás” pajzsát, mint védelmi fegyvert. Az Isten is felfegyverezte az övéit, nem állanak fegyvertelenül a Sátánnal és az ő angyalaival szemben. Istentől készített fegyverzettel látta el őket, kezükbe adván a legkiválóbb szellemi fegyverzetet: “a hitnek pajzsát, amellyel ama Gonosznak minden tüzes nyílát megolthatjátok” és a “Szellemnek kardját, ami az Isten igéje”. Sőt ezeken felül még adta a szellemi fegyverzet teljessé és tökéletessé tételére: az “igazságot” ágyékvédő övedzőül, az “igazságosságot” mellvédő páncélképpen, a “békeségnek evangéliomát” lábszárvédő páncélzatul és az “üdvösség sisakját” fővédő sisakként. (Ef. 6, 11-18.) Amint látjuk. Isten alaposan felvértezte az ő harcos vitézeit, és így nem lepődhetünk meg rajta, ha a Sátán, mikor szorul a kapca, kardjával védekezik is, pajzsával ütések mérve támad is, és így hadakozik. Elkeseredetten harcol, amin nem csodálkozhatunk, mert ő azt hiszi, hogy az életéért harcol; nem hiszi, hogy ő már megítéltetett, az ítélet kimondatott felette: Halál! A Sátán kardja kétélű; állítja, hogy ő a világosság angyala, és állítja, hogy ő legyőzhetetlen, ki állhatna neki ellene? (II. Kor. 11, 14. és Jel. 13, 4.) Pajzsának is két oldala van: letagadja az Istent a mennyből, emberimádatra buzdít; és letagadja önmagát, és vele a vétket és bűnt. (Jel. 12, 9. 17. és Róm. 1,18-32.)

Hiába mormolja ajkunk az ötödik kérés szavait, ha még cimborálunk a Sátánnal, aki a hazugság atyja (Jn. 8, 44.), és engedjük magunkat tőle elhitetni, hogy talán nem is vagyunk mi olyan bűnösök, mint ahogyan a Biblia ijesztget bennünket; mondjuk ugyan az ötödik kérést, mint betanított papagájok, *de nem hiszünk* vétkes voltunkban, vagy csak szájjal, *testben*, vagy esetleg felajzott lelki feszültségben *lélekben*, de nem *szellemben* és *igazságban* imádkozunk a leggyakoribb esetben, de nem is használ az így semmit. Amit Istentől kérünk, azt kérjük *hittel*, mit sem kételkedve; ne is remélje a hitetlenkedő és kételkedő, hogy kap valamit az Úrtól. (Jak. 1, 6-7.) Elsősorban is *hinnem kell*, hogy van *vétkem*, hogy Isten előtt bűnös és büntetésre méltó vagyok, bizonyossága ennek, hogy uralkodik rajtam a bűn zsoldja: a halál. “Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mi bennünk!” (I. Jn. 1, 8.) Nincsen ugyanis ember, aki ne vétkeznék. (I. Kir. 8, 46.) Egyedül Jézusban nem találtatott bűn! Olvassuk csak el Róm. 3, 10-18. verseit, majd kiábrándít bennünket a nagy önbecsülésből–ha hiszünk az igének...

Ne hígyjünk a Sátán bűnkozmetikájának sem, mikor a pajzsával akar fejbevágni bennünket, hogy elkábultan azután leszúr hasson. Ilyen bűnkozmetika, mikor ugyanazt a bűnt a szánk íze szerint

különböző nevekkal elkendőzi. A 7-ik parancsolat: Ne lopj! Elég rövid és tömör. Nézzük, hogy kendőzi ezt el a Sátán: a kis gyermek csak “csen”, a diák “elvesz valamit”, vagy “talál”, az egyszerű ember “lop”, a jobb családból való “eltulajdonít”, a magas állású “sikkaszt”, az egész magas polcon ülő csak “ügyesen palnamázik” ... Ugye, milyen ügyes? és milyen nyugodt lélekkel morzsolhatja a templomban esetleg főhelyen ülő ügyes panamista az Úri ima kéréseit, egyáltalán nem tartva véteknek “ügyes gazdasági tevékenységét”. Az csak nem bűn, hogy ő ügyes?...

A másik nagy akadálya annak, hogy ima legyen ajkunkon az ötödik kérdés, hogy *nem hiszünk a megbocsátás szükségességében*. Pedig az Úr Jézus Krisztus is olyan fontosnak tartja ezt a feltételt, hogy közvetlenül az Úri ima után, szinte szorosan hozzátartozva az Ámen-hez ezt mondja: “Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket!” (Mt. 6, 14- 15.) Ebben válik igenné és ámenné a számunkra az Úri ima, ez jelenti számunkra Krisztust, a megváltást, az örök életet, az üdvösséget. Ne feledjük el, hogy a mi Szószólónk az Atyánál az igaz Jézus Krisztus. És Ő az engesztelőáldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világéért is”.(I.Jn.2,2.) Nem pályaudvari csokoládé automata az Isten szeretete, hogy fent bedobok egy betanult ima-szólamot, lent meg kiesik a bűnbocsánat; az Isten igazságossága nem ismer ilyen bárgyúságot, a Sátán ezt csak bárgyú emberekkel hitetheti el. Az Isten igazságossága a bűnökért váltságot követel, “vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat!” (Zsid. 9, 22.) Azért jött a Fiú, hogy Ő adja az ő életét váltságul sokakért. (Mk. 10, 45.). A mi bűneinket maga vitte fel testében a fára. (I. Pét. 2, 24.) A mi váltságunk, azaz bűneinknek bocsánata az Ő vére által van. (Kol. 1, 14.) Nem eldarált varázsigékért, hanem Krisztus drága véréért bocsáttatnak meg a mi vétkeink –ha hiszünk Őbenne, és az Ő vérének büntörlő erejében–, ha *hittel* kérjük, tehát szellemben és igazságban, bűneinknek bocsánatát, és ha *hittel* engedelmeskedünk a mi Megváltónk szavának, és *szívből* (Mt. 18, 21-35.) megbocsátunk mi is, akár hetvenszer hétszer is!

VIII. A hatodik kérdés: És ne vigy minket kísértésbe!

“Boldog az az ember, aki a kísértésben megáll, mert mint kipróbált, elnyeri az életnek koronáját, melyet az Úr megígért azoknak, akik Őt szeretik. Senki ne mondja, ha kísértésbe kerül, hogy az Isten kísérti őt. Mert az Isten senkitől sem kísérthető gonoszságra, és Ő nem kísért senkit. Hanem mindenki úgy kerül kísértésbe, hogy a saját vágyaitól csalogatva és ingerelve kerül bele. Azután, ha a vágy megfogant, megszüli a bűnt; a bűn pedig, ha teljességre jutott, megszüli a halált.” (Jak. 1, 13-15. Luther.) Mindenekelőtt ezt kell leszögeznünk, ha a hatodik kérdéssel helyes értelemben akarunk foglalkozni. Általában sokféle helytelen felfogás kering az emberek között a hatodik kérdéssel, és magával a kísértéssel is kapcsolatban. Amint a bevezető igéből láthatjuk, a kísértés és bűn nem azonos fogalmak, ahogy sokan szeretik összekeverni. Alvégi Julcsa számára még nem bűn az, ha Felvégi Jóska bekopog éjjel az ablakán, ez csak kísértés; a bűn ott kezdődik, mikor Julcsa leányzó beengedi az ajtón, vagy az ablakon a Jóska legényt. Nem az a bűn, ha a Sátán körülöttünk settenkedik és be-bekukucskál a szívünk ablakán, ez csak kísértés; ha mi megnyitjuk a szívünket neki és őt engedjük be, nem azt, aki régen vár a bebocsátásra, és régóta mondja: “Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.”(Jel. 3, 20.); ha mi a Sátánt bocsátjuk be azon az ajtón, melyen *csak belül* van kilincs, ez már nem kísértés, hanem ez a bűn, ebből születik a halál. Ha nem üresen és felcicomázva állana a mi szívünk, ha volna állandó lakója a Krisztus Jézus személyében, akkor nem

nyílnék meg az ajtó a Sátán előtt. Azt a készséget kérjük számunkra tulajdonképpen a hatodik kérdésben, hogy a hit ereje nyitassa meg velünk a szívünk ajtaját az élet Királya előtt, hogy Ő lakozzék a mi szívünkben a hit által. Nem titok az, hogy az ördög körülöttünk settenkedik; régen figyelmeztet rá bennünket az Isten üzenete: “Józanok legyetek, vigyázzatok! Mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán járkál körülöttetek, keresvén, akit elnyelhessen. De ti álljatok neki ellen, szilárdan a hitben, tudva azt, hogy ugyanazok a szenvedések történnek a világban lévő testvéreiteken is.” (I. Pét. 5, 8-9.) Nem kétségbeesni kell ezen, hanem szinte örvendezni; mert igen jó jel az, ha az ördög nem alszik mellettünk. Akkor alszik ugyanis, ha a dolgát jól végezte, nyugodtan pihenhet, biztos zsákmánynak tekint bennünket a hálójában. Ha a hitet látja ébredezni, ha szökést szimatol a hálóból, azonnal talpra szökken, és elkezd a kísértés munkáját. Mert ő csak kísért, a bűnt ellenben mi követjük el, nem az ördög; mitőlünk is kéretik majd számon.

A Sátán nem ostoba, sőt igen “okos”, eszes, csak éppen nem bölcs. Ahogy manapság mondják, “nagyvonalúan” működik, nem pazarolja a puskaaporát apró-cseprő “tyúk-pörökre”. Harcot indított a paradicsomban Isten ellen, és ez a harc ma is áll. Minden háborúnak a kiinduló pontja a Sátán hadüzenete Isten ellen, mikor hazugsággal, csalással kicsinyes féltékenységgel vádolta meg az Istent az asszony-ember előtt, aki hitelt adott neki, és az ő pártjára állt, az ő szavának hitt, pedig nem felejtette el az Isten szavát, hibátlanul felmondotta a leckét. A Sátán tudja, hogy ki az Isten, retteg is tőle (Jak. 2, 19.), mégis hadakozik ellene, mert ravaszságában, önerejében bízik: ezért nem bölcs.

Okosságánál és kitűnő biblia-ismereténél fogva gyökerénél fogja meg a kérdést, hogy Isten gyermekeit a mennyei örökségüktől elüsse, és saját népévé, a pokol lakosaivá, saját katonáivá tegye. Ő tudja, hogy való igazság, megmásíthatatlan tény az, amit olyan sok ember nem tud hinni: “Aki hisz a Fiúban, annak örökélete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, az nem látja meg az életet, hanem az Isten haragja *marad rajta*”. (Jn. 3, 36.) Azt is tudja és hiszi is, hogy “úgy szerette Isten a világot, és nem másképpen, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn. 3,16.) “Aki hiszen Ő benne, az el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár *elkárhozott*, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében”. (Jn. 3, 18.) Mindezeket a Sátán nagyon jól tudja, és nem nagyon vesztegeti az erejét másra, minthogy *el vegye vagy meghamisítsa az emberek között a názáreti Jézus Krisztusban való hitet*. Vagy azt hiteti el, hogy nem a názáreti Jézus a Krisztus, az Isten Messiása, vagy ravasz kerülő utakon az igaz Jézus Krisztus tekintélyét, és az Atyától nyert hatalmát akarja beszennyezni és sárba rángatni; vagy pedig hamis krisztusokat és hamis prófétákat szabadít a világra, hogy ezekben higgyenek, és az igaz Krisztust, és Benne való hitet elveszítsék, vagy maguktól eldobják az emberek. Nem veszik észre a Sátántól megvakítottan, hogy mikor a Krisztusban való hitüket elvetik, akkor a saját életüket vetik el, az üdvösségüket adják el esetleg egy tál lencséért, címért, rangért, múltó hatalomért.

Egyetlen erősségünk minden kísértésben, hogy Isten mellettünk áll, és ad erőt és ki- menekedést (I. Kor. 10, 13.), hadakozik értünk és győz! (II. Pét. 2, 9. 1.Jn. 3, 8. Róm. 16,20.)

IX. A hetedik kérdés: De szabadíts meg minket a gonosztól.

“Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket!... ” (Mt. 7, 15.) “Azután láték más fenevadat feljöni a földből, akinek két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a

sárkány; és az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat... ” (Jel. 13, 11-12.) Ha figyelmesen végigolvassuk a soron következő 13-18. verseket, mindjárt világosan fog állani előttünk a hatodik kérésnél mondottak alapján, hogy merről fenyeget a közvetlen veszély, és mire kell, hogy irányuljon a hetedik kérésnél a segélykérő fohászkunk.

A Gonosz támadásai igen agyafúrt haditervek szerint történnek, az ostromágyútól a titkon ölő méregig, vagy bacillus-háborúig minden eszközt felhasznál nyugalommal, hogy végcélját elérje. Ahol megfelel a durva eszköz is, ott nem pazarolja a finomabb harci eszközöket, de ahol a durva, vagy nyílt támadással kudarcot vall, ott előveszi a legfurfangosabban kiagyalt harci eszközöket, és a titkon való alattomos harcmódort. Ahol reményét látja, ott anyagi jólét kecsegtetésével dolgozik, pénzzel, és ezzel járó vélt hatalommal ejti törbe az áldozatát: “Akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg törbe, és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek *eltévelyednek a hittől*, és magokat általszegeztek sok fájdalommal”. (I. Tim. 6, 9-10.) A Sátán is tudja, hogy “könnyebb a tévének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni”. (Mk. 10, 25.) Akinél a gazdagság még olyan kísértést jelent, aminek nem tud ellentállani, annál a hetedik kérés tulajdonképpen a szegénységért való könyörgés. Vajon hányán hagyják erre ijedten abba az Úri Ima további imádkozását?...

Ahol ez az aránylag durva módszer nem eredményes, ott a Gonosz valamivel finomabb harci eszközöket vesz elő. A lelkiekre veti magát. A tudomány jelmezében istentelen anyagelvű áltudománnyal tömi meg az áldozat fejét, aki erre mindent “ért”, mindent “tud”, de semmit sem “hisz”! Hiszem, amit látok! mondják ezek a világi-bölcsek, mintha kellene oda hit már, amit amúgy is látok; hiszen a hit éppen a *nem látott dolgokról való meggyőződés*. (Zsid. 11, 1.) Az ilyen ember már csak akkor tudna hinni Krisztusban, ha *előbb* üdvözülne, hit által hát nem üdvözölhet az ilyen ember. Ezeknél a hetedik kérés tulajdonképpen arra irányulna, hogy Isten vegye el az eszköket, mert ott fészkelte be magát a Gonosz, és ők nem akarnak tőle megválni. Ha olyanok tudnának lenni, mint egy kis gyermek, elfelejtve a nagy tudományukat, ha le tudnák taszítani a saját eszköz bálványát, akkor megmenekedhetnének. Vájjon hányán hagyják erre abba az imádkozást?

Akit már itt nem tud megfogni a Gonosz, azt az “önigazság” hálójával ejti törbe, kicseréltetve velük a Krisztus igazságát, a golgotái áldozat érdemét a saját igazságukkal, a saját érdemükkel. A menny felé törekvő emberek “jóvátétellel,” vagy “vezekelni” akarással, esetleg a halállal, az életük felajánlásával akarnak fizetni Istennek belépődíjat, mintha Krisztus áldozata nem lenne elegendő, még nekik kell azt valami ráadással kipótolni, hogy az Isten se panaszkodhasson, hogy ingyen veszi mindenki a kegyelmet. .. A megátalkodottan megszorult vízikerék, ha hosszú idő munkájával végül rendbe hozták, vajon pótolhatja-e az állása alatti mulasztásokat, hasznosíthatja-e a közben elrohant víztömegnek ki nem használt erejét, ami *állandó kötelessége*, vajon hogy teszi jóvá az elmulasztottakat? Talán “vezeklés”- képen elmegy vándorútra, hogy visszahordja a tengerből a kihasználatlanul elfutott patakvízét? Vagy hogyan fizet valaki adósságot a más vagyonából? Hogy fizethet valaki a halálával, mikor az élete nem az övé? Semmi sem az övé. A múlt *már* nem az övé, a jövő *még* nem az övé, a jelen pedig olyan elméleti határ, mint a Földön az egyenlítő; egy ezred milliméterrel tőle jobbra, vagy balra már “mellette” van, hol van hát maga az egyenlítő? Az elmúlt másodperc *már múlt*, a következő *még csak jövő*, mi hát a “jelen”? Miből akar fizetni az adós,

mikor minden az Isten kezében van? A Sátán is jövőt ígér az embernek, ha nem vesztegeti el a percet; aki hallgat a Gonosyra, nem is vesztegeti el, “ügyesen leszakasztja minden percnél a virágát”, csak közben az örök életét vesztegette el. *Sikert* kínál a Gonosz az örökélet helyébe, és sokan belemennek ebbe a rossz cserébe.

A legagyafúrta fegyverei azonban a Gonosznak a szellemi harci eszközök. Meghamisítja a keresztyénséget, és valami értéktelen utánzattal csapja be az embereket. Vagy kicseréli a formát a lényeggel, és díszes üres tálakat ad az éhes élők helyett, vagy esetleg hamisított, tápérték nélküli ételeket ad bele; vagy túl lódítja a Krisztust keresőket a célra, vagy háttal állítja őket Elébe, hogy eltakarják Őt, vagy betaszígyaltatja Krisztust a saját “híveivel” a templomba, esetleg még ott is egy kis csukott szekrénybe, hogy ott akkor kereshessék fel Őt, amikor éppen tetszik, de kint a világban, a hétköznapi életükbe ne avatkozzon bele, azt ők maguk akarják “okosan” berendezni. Aprópénzre váltatja fel a “keresztyénséget”, állás, nagyobb jövedelem, jobb üzleti forgalom, és nagyobb haszon szerzésére; okmányokkal nyugtatja meg a lelkiismeretét, ha imitt-amott még megmozdulna, hogy íme, ország-világ bizonyítja, hogy mi mégis “keresztyének” vagyunk, christiánusok. Krisztus nevéről nevezettek... Szabadíts meg minket a gonosztól...”

X. Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké!

Ha láttuk az eddigiekben, hogy alig van az Úri imának olyan mondata, amit az ember meg nem csúfolt volna, akkor a befejezésnél azt kell látnunk, hogy az eddigieket együttesen nem csúfolták meg annyira, mint ezt a mondatot. Kicsinytől-nagyig mindenki tör magának belőle egy darabot, de nem mulasztja el, hogy a maradékba, amit még ott hagyott, bele ne törölje a sáros csizmáját, vagy még ocsmányabb módon meg ne szentségtelenítse. Az egész világ szinte versenyre kel abban, hogy minél jobban megtépázzák Istennek az Őt, és egyedül csak Őt megillető jogos uralmát, ...hogy ne bitorolnák halandó féreg kiskirályok az Őt és egyedül csak Őt megillető hatalmat; hogy ne akarná az utcai rikkanctól a népvezérig minden ember magának kaparintani minden dicsőséget; és persze mindezeket okvetlenül mindörökké... Mert olyan “bolondot” még nem látott a világ, aki akár az országot, akár a hatalmat, akár a dicsőséget valaha is át akarta volna engedni másnak; de annál gyakrabban elhangzott már, ha ilyesmiről szó került: “még az Istennek se!...”

Úgy viselkedik a világ, mintha az Isten csődbe jutott volna, mintha rég meghalt szentekre, vagy egyes emberek által kiválasztott, ma élő emberekre íratna volna át a vagyonát, mint vagyonbukott kereskedők teszik. Hát tévedésben vannak az emberek. Nem az az igazság, amit sokan mondanak, és nem lesz attól igazság a hazugság, ha telekürtölik is vele a világot! Akkor is csak Ővé az ország, a hatalom és a dicsőség, ha egyetlen ember sem hinné már el a földön. Rettenetes böjtje lesz még ennek a részeg és tivornyás Karneválnak! “Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni!” (Zsid. 10, 31.) “Mert a mi Istenünk emésztő tűz!” (Zsid. 12, 29.) Aki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint. (Róm. 2, 6.). Az emberfeletti-ember az újkori ideál, senki nem akar szolgálni, mindenki uralkodni akar. Az ember teremtőnek hiszi magát, és ez kész katasztrófa! Az ember ugyanis nem tud teremteni; amit úgy csúfol, hogy alkotás, az csak átalakítása az Isten által adott javaknak, az Ő általa adott értelem és erő felhasználásával. Vájjon mit csinálna az ember, ha az Isten bezárná az ég csatornáit, és nem esne eső évekig, mint Illés idejében? Mit csinálna az ember? Hiszen csak a mai Csonka-Magyarország 110, 000 km² területére egy csendes tavaszéji eső, amit úgy mondanak “30 mm-es csapadék”, ami arra sem elég, hogy rendes hónapos retket neveljen, ez a csekélység már 330

millió vagonnyi vizet jelent, amit egy 2 millió km. hosszú tehervonatnak kellene a trópusi melegtengerekből a sótartalomtól megdesztillálva ideszállítani; ezzel a vonattal ötvenszer lehetne a földgolyót bepólyálni. És Isten mindezt csendben, propagandahivatalok nélkül, minden feltűnés elkerülésével végzi el “és megadja úgy a korai, mint a kései esőt, úgy az igazaknak, mint a gonoszaknak. ..”

Milyen emberdicsőítéstől harsogna a világ, ha ember tudna így megöntözni egy országot, vagy megszorítani a magot... De hát ezeket csak Isten cselekszi. Őt pedig már régen nyugdíjba küldte a gőgös és elbizakodott ember. Siker, győzelem kell az embereknek. Pedig hiába győz egy nép harcban, iparban, kereskedelemben, ha nem lesz győztes az erkölcsi életben. De még ennél is fontosabb, hogy győzedelmesnek számítsa az Isten mérlegén, az ítélet napján! Győzedelmes keresztyén életre van szüksége az emberiségnek, nem harctéri és gazdasági győzelmekre. Seneka ezt írja Hannibálról: “Fegyverekkel győzött, őt a bűnök győzték le!” A bűnökön pedig egyedül Krisztus aratott győzelmet, és ebben a győzelemben csak az lehet részes, aki Ő benne hisz és Vele jár!

A bűnök meglátására van szükség egyéni, családi, társadalmi, gazdasági, egyházi, nemzeti életünkben, a meglátott bűnöknek a Krisztus keresztyéhez való vitelére, bűnbánatra, élő hitre az igaz Jézus Krisztusban; nem papiros-keresztyénségre, hanem a mindennapi étellel, a hétköznapi cselekedetekkel való élő igehirdetésre, Krisztus szeretetére és igazságosságára az élet minden terén, az Isten dicsőítésére és igaz imáadására nemcsak szóval, hanem minden indulattal, gondolattal és cselekedettel!

És ha így lesz, akkor nem lesz hazugság az ajkunkon ez a mondat: Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké.” Ámen! Úgy legyen!

“Mert ha megbocsátjátok az embernek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” Máté 6, 14-15.